

A black and white photograph showing a large, cylindrical object, likely a bomb or shell, being hoisted by a crane or derrick. The object is suspended by a chain or cable. The background is a hazy, open landscape.

A black and white photograph showing a long, low, rectangular structure, likely a large-scale industrial or military installation, possibly a tunnel or a large container, with several circular openings or doors along its side. The structure is composed of multiple sections joined together, and the circular openings are spaced out along its length. The background is dark and indistinct, suggesting an outdoor or semi-enclosed environment.

Снимки: **Ив. Воденичаров**

П. Панчев

В-К „БОРБА“

• Стр. 3. бр. 43. 8. IV. 1964

— Хлябът наш, който ни го даваш всеки ден, дай ни го и днес! — Свърши се с вашата прехрана — контролът днес ме хвана.

СУШАТА — ЗА ГУШАТА!...

Слънце пече, вятър вее... Царевница вече се сее. Един е в крак с важните задачи, друг на опашката се влечи. Става дума за нашите поливачи. По цял ден уж за сушата се тухкат — пшкват, а от поливането кршкат. На поливача окоето — все небото! — такава поговорка се яви, понеже поливаческата техника неизползвана стон. Течащите води изтичат за този дото духа из комините, а няма кой да ги разпърсне с машините. Лозя, люцерни, пшеници и градини са в трепетно очакване. Няма време за протакане. Необходимо е пълна мобилизация на жива сила и механизация. Водата е в блата, вадите, дерето, а не както някои чакат да им капне нагото от небото!

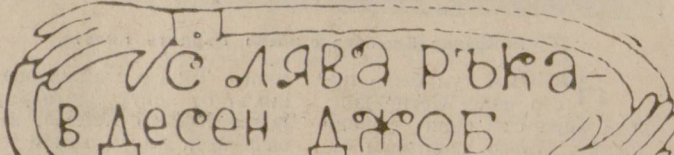
И така... СУШАТА ТРЯБВА ДА СЕ ХВАНЕ ЗА ГУШАТА!

КОЙ КАК РАЗБИРА ДИСЦИПЛИНАТА?

— Не си изпълнява плана, но го награждаваме за това че никога не закъснява за работа.

ТЪРСИ СЕ човек с добра памет, който да си спомни вметите в селата Алеково, Самоводе, Върбовка, Буиновици и други, че същите са сключили договори за изкупуването на хилядите произведени овощни дръвчета. Ако такъв човек не се намери, то след загиването на въпросните дръвчета в горепосочените села ще започне отглеждането на трънколистиви, дивни круши и дренки, понеже за тях не е необходимо нито да се сключва договор, нито да се изпълнява.

(Хей ръчички, хей ги две — кой ги ползува да краде)

ПРИ ЕДИН моден търновски кроач изведнаж влязла голяма група клиенти. — Ние желаем по едно сако. — Последна дума на модата, — зашепна Димитър Личев и Димитър Денчев, бивши началници на складове при ТПК „Нов живот“ — В. Търново. — Какъв модел? — Десният джоб да бъде колкото може по-голям. — Все пак дрехите трябва да бъдат симетрични, — отвърна

„Куче влечи — дира няма“

НАЛЪБА

Какво ми чудо станало във Камен село голямо, голямо още хубаво! Общинска баня имали, имали, ама нямали! Де се е чудо видяло баня да имаш сред село, а да не можеш да идееш на баня да се изкъпеш, че вече две години катинар висе на порти. Де гледи, разни ремонти на парни котли и други! Де гледи, пусто нехайство на тоя свят общински! Ремонт се точи проточи, ремонт се ключи преклучи, та в януари завърши, че се заравда селото. Радва се дор дед до пладне, че комисия не идва дор цели два-три месеца ремонта да си отключи, хората да се изкъпят, та да не ходят не мити, не мити и не банени! Чакаха в март да дойде, на март още във сряда — комисията не идва банята да си отвори! Сега я чакат да дойде цом кукувица закука на тоя ми ден кукувден, та да разбуди света, че някой да ги изпоти и в баня да ги закара и със душ студен полее! Та да се къпят хората във Камен село голямо, Герчо ТАМБУРАТА

ПРЕЗ СЕДМИЦАТА НА ГОРАТА

— Ех, не топориска ще си направя от това дърво!

ПРОЛЕТНИ ЦВЕТА

Обикновено пролетните цветя цъфтят в строго определен ред: кокичета, минзухари, кукуряци и пр. и пр. Напоследък, обаче, проучванията в района на село Буиновици са показали съвсем друго. Непосредствено след разтопяването на снега първа цъфнала една жътварка. Това важно селскостопанско цвете било вече увяло и ръждавало от лошите атмосферни условия, при които го оставили неговите стопани. Те, обаче, се извинили, че тъкмо наскоро полето трявяло да растат цветята. — А какво възнамерявате да правите по-нататък с това новооткрито селскостопанско цвете? — запитал ги някой. — Ще го държим и ще чакаме да завъре! — отвърнали загрижените стопани.

БОЖУРСКИ

ЖИЛНАТИТЕ ОТГОВАРЯТ

В бр. 31 публикувахме „Писмо на Николлина до нейната роднина Кака Гина“. Писмото беше тълкувано, защото се отнасяше до един много тъжен фант — развалината на 1800-на сина в ТКЗС — Самоводе. От общинския комитет на БКП ни пишат, че писмото отгоре до долу отговаря на истината. Взети са мерки в бъдещата селскопротективна работа да не се допуснат тия грешки. От ревизиращите органи е направено предложение да наложат парични надмети на председателя на кооперативното стопанство и други отговорници за притоването на некачествения силаж. Какво да се прави? Новата

поговорка дазва: „Кой какъвто силаж е дробил, такъв силаж да плаща!“ „По следите на гумите“ това беше заглавието на материал, поместен в бр. 31. Хубавото е, че писаното не остана без следа. От жп управление — Г. Оряховица ни съобщават, че са взели мерки разтоварването на гари Златарица да бъде планирано. Направени са постъпки за осигуряването на необходимите павета. Вярваме, че най-после жп управление на този въпрос ще сложи точка и то в планирания срок — без отсрочка! —

ПРОДАВАМ мотор с кош 500 ку, см. движение „Шейно“ 4 Г. Оряховица.

ОСО СТРОЙРАЙОН — В. ТЪРНОВО

ТЪРСИ

правоспособни машинисти IV и V разряд за стабилни бетонобръкачки 500 литра за бетонов възел В. Търново;

хаспелисти до IV разряд;

зидаро-кофражисти, мазачи, изкопчи и бетонджии от III до VII разряд, които ще работят в тропическите обекти в града.

Постъпване на работа и настаняване в обществено жилище.

Справка в служба „Бит и работна ръка“ при Стройрайона.

КАК РЕДАКТИРАМ СЕЛСКОСТОПАНСКИ ВЕСТНИК

Разказ по Марк Твен от Марко Тенев

Посвещавам на редакторите на многотиражни вестници в окръга.

МИНАЛАТА ЗИМА, точно след Нова година получих писмъче от моя свако, председател на ТКЗС. „Гий и тий, Марко, — пишеше той, — редакторът на нашата многотиражка ни напусна, поради преминаване на друга работа. Ела да го заместиш. Работата не е тежка, асички тук ще ти помагат колективни а и ти миналата година завърши средно образование, та ще ти бъде лесно. Имаше си и редактория, и актив. Заплатата също не е лоша. Ела в наше село човек да станеш.“

Ха, сега де! Това се казва предложение! Значи пък и аз да не станя човек.

На другата сутрин си грабнах фуфарчето, стъпнах на рейса и ра-

но-рано, пресен-росен, се изтърсих в управлението на сваковото ТКЗС. Като ме видя, свако подскочи от радост и така ме прегърна, че ребрата ми изпсукаха от щастие. След като ми се наредва, моята роднина се разпореди за нуждите на редакцията да се предостави половината територия от селската селска бикогледач. Зачислиха ми един стол, една маса на три крака, топ циклопидна хартия, молив и аз станах редактор на нивовия вестник „Труд и постоянство“, орган на ТКЗС, МТС, профдружеството, читалището, Червен кръст и други.

Първата ми работа като редактор бе да сложа ред в редакционното помещение. След като смъкнах паяжините, изтрих боклука и помехот аз обех на вратата картон с надпис: „Редакция на вестник „Труд и постоянство“. А по-долу, за да не се обиди колегата по работно място, поставих на обикновена канцеларска хартия, а не по-добри букви, „Бикогледач“.

След това решително подобряване на обстановката аз още същия ден изготвих една покана, с която призовах на важно съвещание редколлегията и широк актив от масовите младежките и прочие организации в селото. Прислужникът на стопанството дадо Генчо Охлюва рипна да извика хората, а аз седнах да подготвя въвеждащата за работата през месецето. Хубаво, ама на съ-

вещанието от 28 поканени се яви само секретарят на Червения кръст и той разбрал, че го викат по художествената самоделиност. Разбра се, тази несполука не ме отчая и аз на другия ден отново пунах поканата. Този път в уречения час се явиха програмният ръководител и един другар от ловната дружина. Реших да бъда упорит и трети път да призова сътрудниците си, но дяло Генчо категорично отказа да разнесе поканата. Не му подеждва никаква агитация. Напуста му обещавах да го похваля като добър служител още в първия брой на вестника.

Ала този пръв удар не ме сломи. Направих си вътрешна самокритика и твърдо реших да зараба по къртовски както казва свако, по най-изпитания метод — чрез лична агитация. Тръгнах да посеща членовете на редколлегията, с намерение този път непременно да успея.

Най-напред трябваше да о-ягура уволната статия във връзка с пролетната сента. Главният агроном на стопанството ме посрещна учтиво и внимателно, дори ми предложи цигара. От дума на дума аз му обясних защо съм дошъл. Напомних му, че в редколлегията той отговаря за отдел „Механизация и растителност“. Аз говорех, а той ме гледаше и се усмихваше под мустак, макар да нямаше мустаци.

— Виж какво, началник, — рече накрая той. — Агротехника, ви-

соки добили, механизация и прочие специфичности — това не е лъжичка за всяка уста. И да го пиша кой ще го разбере? Моделното земеделие, видли ли, не е вестникарска работа. И не ме занимавай повече с разни абстракции, поради което ми пречиш да мисля относно важните задачи.

На камък удари работата и при следващите селскостопански специалисти — зоотехниката на опцефермата.

— Абе, вие какви хора сте? Мене и малкият ми мозък пука от работа, а ти — статийки да ти пишаш. Да пишаш дописниците! Аз нямам време. — извика зоотехниката и ме погледна под ъгъл четиридесет и пет градуса.

Долу-горе същия резултат аз посетих останалите си сътрудници — секретаря на народния съвет, директора на училището, секретаря на Комсомола и т. н., докато разбрах, че тази работа само мене чака.

Кулих си пет кутин „Бузлуджа“ и се прибрах в квартирата. Заклучих отворите вратата, извадих молив и листови и започнах...

Когато на другата сутрин допушах предпоследната цигара, вече се разсъмвях. За последен път прегледах една по една написаните само от мен статии, дописки и бележки за първия брой на вестника. Бързо ги наблъсках в една папка и изтичах до рейсовата спирка, на път за градската печатница.

След три дни излязаше брой на

„Труд и постоянство“ излезе. На двете му страници, с красиви разнообразни заглавия бяха подредени статии: „Обработка на фуражите с карнаби“, „Паприкашът в менюто на малките теленца“, „Навреме да проведем пролетното разредване на пшеницата“, „Механизирано бондироване на цветното зело“, „Зимното пръскане на овошките с хербициди“, „332 години от рождението на Спиноза“ и т. н.

Аз ликувах. Светът ми се струваше светъл и красив като филм с Лорита Торес. Идваше ми да танцувам по улиците и да прегърна всеки срещнат човек. Бях намерил най-сетне разковинка за издаване на нивовия вестник. Като се наредвах и починах няколко дни, аз седнах и подготвих материалите за следващия брой: „Е форте като минерал на добавка във фуража на овцете“, „За ежемесечно отелване на кравите“, „Как да отгледаме безроги овце“, „Защо петлите не снасят яйца“, „Всеки електропастир — специалист в работата си“, „С комбайн ли е по-изгодно да се прибират пшениците“, „Повече тикви на телена конструкция“, „Какво знаем за квантовата теория“ и прочие.

И сега вестникът излиза. Редовно и по график. Аз съм доволен, доволен са че не ги закачам за нищо и специалистите в ТКЗС, и отговорните хора в селото.

Преписал от оригинала: Илан КОЛАРОВ